

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **M. V.**
bytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Ivanou Zahradníkovou
sídlem K Lukám 1071/19a, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **CERTUS společnost s ručením omezeným, IČO 49616072**
sídlem Záběhlická 180/59, 106 00 Praha 10
zastoupena advokátem Mgr. Lubošem Zajíčkem
sídlem Lnářská 1633, 396 01 Humpolec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2022, č. j. 119667/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou dne 6. 12. 2022 do datové schránky Městského soudu v Praze a postoupenou usnesením ze dne 13. 12. 2022, č. j. 8 A 114/2022-25, Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2022, č. j. 119667/2022/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil územní rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 5. 2022, č. j. TnS-2017/5838-61 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) ze dne 22. 12. 2017 ve znění doplnění ze dne 1. 3. 2022 a umístil stavbu „*Komunitní bydlení pro aktivní seniory*“ (dále jen „sporná stavba“) na pozemcích st. p. XA, st. p. XB, st. p. XC, st. p. XD, st. p. XE, st. p. XF, st. p. XG, p. č. XH, p. č. XI, p. č. XJ, p. č. XK, p. č. XL, p. č. XM, p. č. XN, p. č. XO, p. č. XP, p. č. XQ, p. č. XR, p. č. XS, p. č. XT, p. č. XU, p. č. XV, p. č. XW, p. č. XX, p. č. XY, p. č. XZ, p. č. XAA, p. č. XAB, p. č. XAC, p. č. XAD, p. č. XAE, p. č. XAF, p. č. XAG, p. č. XAH, p. č. XAI, p. č. XAJ, p. č. XAK, p. č. XAL, p. č. XAM, p. č. XAN, p. č. XAO, p. č. XAP a p. č. XAQ v k. ú. a obci Chářovice (dále jen „stavební pozemek“; všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v tomtéž katastrálním území).

Obsah žaloby

2. V jediném žalobním bodu žalobkyně upozorňuje, že na východě stavebního pozemku bude vytvořen směrem ke stávající zástavbě slepý konec zpevněné plochy, který je ale napojen na polní cestu vedoucí přes pozemek st. p. XAR kolem pozemků žalobkyně. V dokumentaci pro územní rozhodnutí je zpevněná plocha sice uvedena jako parkovací stání, ale to neodpovídá umístění a velikosti této plochy, která je na parkování příliš úzká. Na str. 7 zveřejněného záměru je přitom uvedeno, že slepý konec může být rozšířen na přímé dopravní spojení s centrem Chářovic, tj. nikoliv jen za účelem parkování nebo cesty pro pěší. To dle žalobkyně způsobí dopravní využívání polní cesty obyvateli sporného stavebního záměru bez ohledu na to, zda bude přestavěna na pozemní komunikaci ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žalobkyně proto požadovala, aby byl tento slepý konec odstraněn, čemuž ovšem správní orgány nevyhověly.
3. Vypořádání této námítky stavebním úřadem považuje žalobkyně za nedostatečné, protože polní cesta je již nyní plnohodnotně využitelná a také využívána jako komunikace pro automobily. Nesouhlasí s tím, že by podmínkou č. 21 územního rozhodnutí bylo její námítce v podstatě vyhověno. Konstatování, že sporný stavební záměr nevyvolá výstavbu na sousedním pozemku, nelze považovat za stanovení podmínky, neboť není právně vynutitelné. Dle žalobkyně proto stavební úřad nerespektoval zásadu materiální pravdy a nechránil zájmy všech dotčených osob a veřejný zájem ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“). Pakliže stavební úřad nezajistil, že polní cesta nebude z důvodu provedení sporné stavby využívána, měl v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, důkladně vypořádat žalobkyni přednesené skutečnosti mající vliv na pohodu jejího bydlení, i když dotčené správní orgány konstatovaly dodržení limitů zatížení. Závěr stavebního úřadu, že sporný stavební záměr neobsahuje komunikaci kolem pozemků žalobkyně, považuje žalobkyně za formalistický.

4. Také odbor životního prostředí a zemědělství žalovaného (dále jen „dotčený orgán EIA“) v rozhodnutí ze dne 8. 9. 2021 shledal, že sporná stavba nebude posuzována z hlediska vlivů na životní prostředí s tím, že ze slepého konce je plánováno nejvýše propojení pro pěší, a to v situaci, kdy vyhodnotil, že vlivy na okolí bude stavba vyvolávat zejména dopravou. Užívání polní cesty pouze pěšími ale nepředstavuje dle žalobkyně skutkový stav zjištěný bez důvodných pochybností, neboť jej nezajišťuje žádná podmínka prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad současně vycházel i ze skutečnosti, že se jedná o bydlení pro seniory, kde lze očekávat nižší dopravu. Název sporné stavby však není právně závazný a žalobkyně je přesvědčena, že vzhledem k předpokládané hodnotě nemovitostí k prodeji nemohou být cílovou skupinou senioři. Pokud chtěl stavební úřad z tohoto závěru vycházet, měl z něj učinit podmínku prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad tedy dle žalobkyně neposoudil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu) a nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu ani nedbal na soulad přijatého řešení s veřejným zájmem.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Zdůraznil, že sporná stavba neobsahuje žádnou komunikaci kolem pozemků žalobkyně. V územním řízení je stavební úřad vázán žádostí a je nepřípustné posuzovat řešení, které žadatel nenavrhuje a které je jen spekulací jiného účastníka řízení. Co se týče rozhodnutí dotčeného orgánu EIA ze dne 8. 9. 2021, že sporný stavební záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění zákona č. 284/2021 Sb. (viz čl. LI bod 5 zákona č. 284/2021 Sb.; dále jen „zákon o posuzování vlivů“), toto rozhodnutí je pravomocné a v odvolacím řízení jej žalovanému nepřislušelo přezkoumávat. Pokud jde pak o odkaz žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 6 As 38/2008-123, ten se týkal případu sporu o rozsah imisního zatížení, v němž vlastníci nemovitostí věcně zpochybňovali naměřené hodnoty u navrhované komunikace, které byly podkladem pro závazná stanoviska dotčených orgánů. Naproti tomu ale žalobkyně tvrdí, že bude provedeno něco, co nikdo nenavrhuje, a není tak patrné, jak by mohly být závěry zmíněného rozsudku v této věci využitelné.
6. Žalovaný dodal, že sporná stavba je stavbou pro bydlení a takto byla také posouzena. Tvzení, že správní orgány přisoudily neadekvátní váhu tvrzení stavebníka, že je určena pro specifickou skupinu osob, je spekulativní. Domnívala-li se žalobkyně, že podkladová stanoviska jsou kvůli tomu nezákonná, mohla v odvolacím řízení požadovat jejich přezkum, což ale neučinila.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

7. Stavebník navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Zdůraznil, že žalobkyně dlouhodobě brojí proti jakýmkoliv správním rozhodnutím vydávaným (nejen v souvislosti s činností stavebníka) na území obce Chářovice. Stavebník vyjádřil rovněž pochybnosti o její žalobní legitimaci, protože se žaloba opírá jen o fabulace.
8. Podotkl, že žalobkyně jen recykluje předchozí podání, a proto odkazuje na své vyjádření v územním řízení ze dne 4. 7. 2022. Předmětem napadeného rozhodnutí není dopravní propojení s centrem obce. Pro případné propojení by se musel změnit územní plán a poté

by muselo proběhnout řízení o povolení stavby pozemní komunikace a řízení o změně užívání sporného stavebního záměru. Jejich účastníkem by byla i žalobkyně. V prvostupňovém rozhodnutí je u objektu IO.07 uvedeno, že bude napojen z jihu ze stávající komunikace, zatímco na východě bude směrem ke stávající zástavbě slepý konec, kde je plánováno nejvýše propojení pro pěší. Žalobkyně se tak věnuje pouze hypotetickým scénářům.

9. Dále stavebník zdůraznil, že žalobkyně původně elektronickým podáním odsouhlasila vypořádání své námitky stanovením podmínky č. 21 prvostupňového rozhodnutí, kterou ale nyní napadá. Ohledně polní cesty nelze předčasně zakazovat využití pozemků, které nejsou dotčeny prvostupňovým rozhodnutím. Nadto podmínka č. 21 uvádí, že plánováno je nejvýše propojení pro pěší. Žalobkyni lze nanejvýše přisvědčit v tom, že se jedná o zopakování popisu objektu IO.07, a nikoliv o formální stanovení podmínky.
10. Stavebník označil za nepřiléhavý též poukaz žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 6 As 38/2008-123 týkající se „pohody bydlení“, protože se týká starého zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a již zrušené vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, která zmiňovala „pohodu bydlení“ v § 4 a § 8. Tato vyhláška sice pozbyla účinnosti až 25. 8. 2009, nicméně zmiňovaná ustanovení byla zrušena již přijetím vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“), která nabyla účinnosti spolu se stavebním zákonem dne 1. 1. 2007 a bude nahrazena až novým zákonem č. 283/2021 Sb., stavební zákon. Vyhláška o obecných požadavcích na využívání území požadavek na zachování pohody bydlení u podmínek pro umístování staveb či posuzování vzájemných odstupů staveb přitom podle stavebníka neobsahuje (resp. jen v § 4 v souvislosti s územním plánováním), takže judikát již nelze vůbec použít.
11. Zbývající úvahy žalobkyně pak stavebník považuje za spekulativní vymezení se proti názvu sporné stavby, jejíž cena není z pohledu stavebního práva relevantní. Požadavek, aby spornou stavbu užíval pouze určitý okruh osob (senioři), jde nad rámec možných námitek dotčeného souseda ve smyslu § 89 odst. 4 stavebního zákona, které lze vznášet pouze k přímému dotčení práv k nemovité věci. Navíc žalobkyně nevznesla tuto námitku v územním řízení.

Podstatný obsah správního spisu

12. Dne 22. 12. 2017 stavebník podal u stavebního úřadu žádost o vydání územního rozhodnutí pro spornou stavbu, k níž mimo jiné přiložil dokumentaci pro územní rozhodnutí z října 2017 (k jejímu podstatnému obsahu viz část „*Posouzení žaloby*“ odůvodnění tohoto rozsudku).
13. Dne 21. 5. 2018 stavební úřad oznámil účastníkům řízení, že podáním stavebníkovy žádosti bylo zahájeno územní řízení ve věci umístění sporné stavby. V oznámení popsal jednotlivé stavební objekty, z nichž se sporná stavba skládá, a připojil zmenšený koordinační výkres. Současně stavební úřad stanovil účastníkům řízení lhůtu 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení pro podání námitek proti sporné stavbě. Stavební úřad postupoval podle § 144 správního řádu, jelikož se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků.
14. Dne 1. 6. 2018 žalobkyně společně s další osobou vznesly (jako jediné) námitky proti sporné stavbě. Uvedly, že spoluvlastní pozemek p. č. XAS a sama žalobkyně vlastní pozemek p. č. XAT. Obě tvrdily, že sporná stavba negativně ovlivní jejich vlastnické právo (snížením ceny

nemovitostí), právo na příznivé životní prostředí a soukromí, a to především plánovaným průchodem do centra obce v těsné blízkosti jejich nemovitostí. V první řadě rozporovaly možnost doručování veřejnou vyhláškou. Ve vztahu ke stavebnímu objektu IO.07 Dopravní řešení a zpevněné plochy pak konkrétně uvedly, že proti propojení stavebních pozemků s centrem obce Chářovice bojují od samého počátku. Slepý konec v územní studii původně končil tvarem T před pozemkem p. č. XAS, poté, co jej nabyly do vlastnictví, se nyní stočil k tehdy státnímu pozemku p. č. XAT. Ten již ale také nabyly do vlastnictví, mají jej oplocen a stojí na něm menší zděná kůlna 4 x 4 m. Pozemek p. č. XAS je též oplocen a mají na něm povoleno vybudovat vrtanou studnu (aktuálně žádají o prodloužení povolení). Zdůraznily, že spornou stavbu lze s centrem obce Chářovice propojit hned několika jinými způsoby: buď přes hřiště, nebo přes obecní pozemek p. č. XAU, přes nějž je sporná stavba napojena na plyn. V příloze připojily dopis starosty Chářovic ze dne 17. 2. 2017, v němž je v reakci na jejich námitky proti územnímu plánu obce ujišťuje, že v té době projednávaný územní plán nepočítá s přístupem do lokality přes jejich pozemky.

15. Dne 26. 6. 2018 stavební úřad vydal územní rozhodnutí, kterým umístil sporný stavební záměr a zamítl uplatněné námitky. Dne 10. 6. 2019 ale žalovaný toto územní rozhodnutí na základě odvolání žalobkyně a její sousedky zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Důvodem bylo (v návaznosti na jejich obecnou námitku nedostatečného odůvodnění závazných stanovisek) zjištění vad požárně bezpečnostního řešení sporného stavebního záměru, které konstatoval nadřízený dotčený orgán na tomto úseku. Se zamítnutím námitek se žalovaný ztotožnil.
16. Dne 27. 11. 2019 stavební úřad po doplnění stavebníkovy žádosti oznámil nové projednání sporné stavby v územním řízení. Účastníky řízení opětovně poučil o možnosti podat námitky ve lhůtě do 15 dnů.
17. Dne 11. 12. 2019 dotčený orgán EIA sdělil stavebnímu úřadu, že je nutné provést zjišťovací řízení, zda sporný stavební záměr nevyžaduje posouzení z hlediska požadavků zákona o posuzování vlivů. Dne 23. 9. 2020 ale rozhodl, že sporný stavební záměr nemá významný vliv na životní prostředí, a proto nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Na str. 13 odůvodnění zamítl námitku žalobkyně týkající slepého zakončení jedné z pozemních komunikací, které na východě směřuje k jejím nemovitostem, a poukázal přitom na to, že areál bude v souladu se zadáním územní studie dopravně napojen z jihu sjezdem ze stávající silnice. V případě změny napojení areálu by bylo nutné provést změnu územního plánu a změnu záměru znovu projednat s dotčeným orgánem EIA.
18. Dne 23. 7. 2021 dotčený orgán EIA oznámil nové posuzování vlivů na životní prostředí sporné stavby a dne 8. 9. 2021 opětovně rozhodl, že sporná stavba nebude mít významný vliv na životní prostředí, a proto nebude posuzována podle zákona o posuzování vlivů. Na str. 14 odůvodnění opětovně zamítl námitku týkající se slepého konce komunikace směřujícího k nemovitostem žalobkyně. Zopakoval, že areál bude dopravně napojen v souladu se zadáním územní studie z jihu. Projekt výslovně uvádí, že záměr nikdy nevyvolá výstavbu komunikace na pozemku vedle domu žalobkyně. Na východě území sice bude vytvořen slepý konec, ale je zde plánováno nanejvýše pěší propojení.
19. Po doplnění spisu o uvedené listiny dotčeného orgánu EIA a o aktualizovaná vyjádření a souhlasy dotčených vlastníků technické a dopravní infrastruktury dne 31. 3. 2022 stavební úřad vyrozuměl účastníky o pokračování v řízení a poučil je dle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání územního rozhodnutí.

20. Dne 20. 4. 2022 žalobkyně se svou sousedkou vznesla další námitky. Opětovně požadovala, aby byl z projektu sporné stavby vypuštěn slepý konec pozemní komunikace, který má v případě rozšíření umožnit přímé dopravní spojení s centrem Chářovic kolem pozemku žalobkyně. Dále požadovaly, aby v dokumentaci pro územní rozhodnutí i v územním rozhodnutí byla určena osoba, která je odškodní, a způsob odškodnění za poškození vyvolaná dopravním připojením sporné stavby na centrum obce kolem jejich pozemků. Vznik komunikace kolem domu žalobkyně zakládá předpoklad výrazného narušení pohody bydlení a ohrožení zdraví smogem, prachem a hlukem, narušením vodního zdroje (studny), praskáním stěn domů od vibrací a dalšími známými vlivy provozu na pozemních komunikacích. Závěrem žalobkyně požadovala zapracovat do územního rozhodnutí přiložené dopisy starosty obce Chářovice ze dne 17. 2. 2017 a starostky obce Chářovice ze dne 23. 8. 2021 (v něm starostka uvedla, že platný územní plán neřeší přístup do lokality přes jejich pozemky, ale že se jim nemůže zavázat, že v budoucnu nedojde k přijetí změny územního plánu).
21. Dne 12. 5. 2022 stavební úřad vydal **prvostupňové rozhodnutí**, jímž spornou stavbu umístil v souladu s ověřenou projektovou dokumentací včetně koridoru vyznačeného jako „parkovací stání – betonová dlažba“ vedoucího od asfaltové komunikace směrem na východ až na samou hranici s pozemkem p. č. XAT v místě jeho severozápadního rohu. Ve výroku II pod bodem 21 stanovil podmínku pro umístění stavby: *„Na východě území bude vytvořen směrem k stávající zástavbě slepý konec. V této části je plánováno nejvýše propojení pro pěší. Projednávaný záměr nevyvolá výstavbu komunikace na pozemku st. XAR v kat. území Chářovice, který se nachází v sousedství objektu čp. XAV, Chářovice, jež obyvatelé užívají k trvalému bydlení.“*
22. K námitce žalobkyně ohledně slepého konce pozemní komunikace stavební úřad uvedl, že je bezpředmětnou, protože sporný stavební záměr neobsahuje žádnou komunikaci kolem jejich pozemků. Po dohodě se stavebníkem nicméně stanovil stavební úřad podmínku č. 21, která je výslovně obsažena i v rozhodnutí dotčeného orgánu EIA. Jejím stanovením bylo námitkám v podstatě vyhověno.
23. Dne 14. 6. 2022 podala žalobkyně a její sousedka odvolání, v němž nejprve namítly věcnou nesprávnost rozhodnutí dotčeného orgánu EIA. Zpracovaná rozptylová studie i závěr zjišťovacího řízení uvádí, že hlavní vlivy záměru na obyvatelstvo, veřejné zdraví a ovzduší budou působeny především dopravou, ale přehlížejí, že konstatování zopakované v podmínce č. 21 územního rozhodnutí nemá žádnou právní relevanci. Slepý konec je napojen na stávající polní cestu vedoucí kolem sousedních pozemků a toto napojení způsobí využívání této polní cesty obyvateli sporné stavby, jež povede k výraznému narušení pohody bydlení a k ohrožení zdraví lidí smogem, prachem, hlukem, vibracemi, praskáním stěn domů apod. Předpoklad, že v případě sporné stavby se jedná o bydlení pro seniory vyvolávající nižší míru dopravy, je pouze formální a skutečné využití staveb v současnosti není možné zodpovědně stanovit. Lze též pochybovat o tom, zda vůbec bude naplněn předpoklad, že záměr nikdy nevyvolá výstavbu komunikace, jelikož umístění slepého konce a jeho úzká šíře vylučující jeho užití jako parkovací stání nasvědčují tomu, že je přípravou pro případnou budoucí stavbu komunikace. Dále odvolání prvostupňovému rozhodnutí vytykalo, že nedbá o šetření práv vlastníků sousedních pozemků a nechrání pohodu bydlení stávajících obyvatel území. Námitky negativních vlivů užívání polní cesty obyvateli sporné stavby na pohodu bydlení odvolatelů stavební úřad vůbec neposuzoval. Negativní vlivy (vibrace, hluk, zvýšené imisní pozadí) bude mít i samotná výstavba. Dále

bylo namítáno chybějící rozhodnutí o odstranění stávajících staveb a nezákonné upuštění od ohledání místa, v důsledku něž stavební úřad nevychází ze skutečného stavu, ale z nesprávných údajů v projektové dokumentaci.

24. Stavebník odvolání označil za zneužívající jednání usilující o odložení právní moci územního rozhodnutí, jež se zakládá na recyklování již dříve správními orgány odmítnutých argumentů. Již před čtyřmi lety stavebník uváděl, že od záměru dopravního propojení kolem pozemků žalobkyně bylo z důvodu jejího nesouhlasu upuštěno nejen v dokumentaci pro územní rozhodnutí, ale i v územním plánu. Odvolatelky tak spekulují o něčem, co nemá v plánu realizovat a co ani realizovat nemůže. K pohodě bydlení se dotčený orgán EIA výslovně vyjádřil, že narušení tohoto faktoru nelze předpokládat, přičemž žalobkyně takové narušení dovozují z neexistujícího řešení. Stavebnímu úřadu je za více než 4 roky probíhajícího řízení lokalita detailně známa a nemusí se osobně přesvědčovat o tom, že stavba navazuje na polní cestu, což ostatně uvádí i projektová dokumentace a je to patrné i z ortofotosnímku lokality. Na demolici stávajících staveb byl vydán souhlas již v lednu 2015 a demoliční práce byly započaty v dubnu 2015.
25. Dne 7. 10. 2022 žalovaný **napadeným rozhodnutím**, jež bylo žalobkyni doručeno vyvěšením na úřední desce žalovaného dne 27. 10. 2022, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K námitkám žalobkyně uvedl, že rozhodnutí dotčeného orgánu EIA ze dne 8. 9. 2021 o tom, že sporná stavba nemůže mít významný vliv na životní prostředí, je pravomocné, a proto jej nyní nelze v odvolacím řízení přezkoumat. K tvrzení, že v důsledku sporné stavby dojde k užívání polní cesty obyvateli sporného stavebního záměru, což má vést k narušení pohody bydlení, ohrožení zdraví lidí smogem, hlukem, prachem a praskáním zdi kvůli vibracím, žalovaný uvedl, že sporná stavba neobsahuje žádnou komunikaci kolem pozemků žalobkyně. Navíc stavební úřad stanovil podmínku, že sporný stavební záměr nevyvolá výstavbu komunikace v sousedství domu žalobkyně, a s tím žalovaný souhlasí. S tvrzením, že bez pravomocného rozhodnutí o odstranění stávajících staveb nelze zahájit řízení o umístění sporného stavebního záměru, žalovaný nesouhlasil, pokud stavba vyžaduje stavební povolení. V dokumentaci pro územní rozhodnutí je navíc uvedeno, že demolice stávajících objektů byla schválena souhlasem stavebního úřadu s demolicí v roce 2015, a není ani patrné, jak demolice zasahuje do práv žalobkyně. Od ústního jednání stavební úřad upustil proto, že mu byly známy poměry v území a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru, což právní úprava připouští.

Posouzení žaloby

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení nevyjádřili ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná.
27. Spor je veden o to, zda sporná stavba může ovlivnit provoz v okolí rodinného domu žalobkyně, a tím nepřiměřeně zasáhnout do jejích vlastnických práv a do kvality prostředí.
28. Pro lepší názornost soud níže odkazuje na ortofotomapu katastru nemovitostí. Ačkoliv žalobkyně v námitkách proti sporné stavbě odkázala na svá vlastnická práva k pozemkům p. č. XAS a p. č. XAT, z jejího důrazu na vlastnictví domu je zjevné, že měla na mysli především pozemek st. XAW, na němž se nachází dům č. p. XAV, který žalobkyně uvedla

jako své bydliště a který spoluvlastní ve společném jmění manželů. Na obrázku soud též oranžovým obdélníkem vyznačil sporný slepý konec komunikace, resp. parkovacího stání tak, jak je vyznačen v ověřené projektové dokumentaci sporné stavby.

(ORTOFOTOMAPA – zanonymizována)

29. V dokumentaci pro územní rozhodnutí soud z výkresu koordinační situace ověřil, že sporná stavba představuje rozsáhlý, relativně funkčně samostatný areál „komunitního bydlení pro aktivní seniory“ sestávající z 52 přízemních rodinných domků o dvou malých bytových jednotkách a 11 bytových domů či budov občanské vybavenosti, úpravny vody, čistírny odpadních vod a veřejných prostranství s vlastními pozemními komunikacemi včetně parkovacích stání. V případě pozemních komunikací výkres důsledně rozlišuje mezi „asfaltobetonovou komunikací“, „parkovacím stáním-betonová dlažba“ a „chodníky-betonová dlažba“. Až k hranici pozemků žalobkyně je plánováno umístění koridoru „parkovacího stání s betonovou dlažbou“, který přibližně kopíruje stávající polní cestu. Tato polní cesta (nerespektující v terénu hranice pozemků) nicméně pokračuje z pozemku p. č. XAG přes roh pozemku p. č. XP na pozemek p. č. XAX a dále kolem rodinného domu žalobkyně po pozemku st. p. XAR, zatímco betonová dlažba přechází z pozemku p. č. XAG přes roh pozemku p. č. XJ na hranici pozemku p. č. XAT. Nejedná se ovšem o velký rozdíl, dle měřítka katastrální mapy odchylka polní cesty od „slepého konce“ v místě hranice stavebních pozemků činí asi 8 metrů. Konstrukční skladba „parkovacího stání-betonové dlažby“ má silnější podloží, což umožňuje omezený pojezd a stání automobilů. Sporná slepá cesta má mít dle měřítka výkresu na šířku pouze 2,5 m, zatímco asfaltobetonové komunikace mají mít šířku 6 m. Dopravní napojení sporné stavby je ale jinak skutečně plánováno směrem od jihu, zcela mimo okolí nemovitostí žalobkyně. Napojení sporné stavby na pozemní komunikace výlučně z jihu na silnici č. III/1058 odpovídá i rozhodnutí o povolení připojení na pozemní komunikace, které dne 25. 1. 2018 vydal silniční správní úřad.
30. Součástí sporné stavby je vedle toho též slepé zakončení asfaltobetonové komunikace směrem k severovýchodnímu rohu pozemku p. č. XP (ale nikoliv až k jeho hranici), jejímž prodloužením by bylo možné realizovat napojení na centrum obce Chářovice přes pozemek p. č. XAU, jehož linii sleduje jiná polní cesta.
31. Budoucí napojení na centrum obce Chářovice je zmíněno jedině v souhrnné technické zprávě (část B dokumentace pro územní rozhodnutí), kde je na str. 8 a 9 uvedeno, že „[n]a východě stavebního pozemku bude vytvořen směrem k stávající zástavbě slepý konec, který v budoucnosti v případě rozšíření stávající cesty umožní přímé dopravní připojení s centrem Chářovic. V této části bude lokalizováno také hlavní propojení pro pěší.“ Tomuto potenciálnímu využití odpovídá šířka slepého konce v severovýchodním rohu pozemku p. č. XP, jelikož technická zpráva ke stavebnímu objektu IO.07-Dopravní řešení v kapitole B.1.3 uvádí, že účelové komunikace budou mít šířku vozovky 6,0 m (v případě páteřní komunikace) nebo 3,5 m v případě ostatních komunikací a severovýchodní konec má mít asfaltobetonový povrch a šířku právě 6,0 m. Naopak slepý konec směřující k pozemkům žalobkyně bude realizován jen v šířce pouhých 2,5 metru a také konstrukčními parametry se bude lišit od vozovek realizovaných v rámci sporné stavby, a to jak druhem povrchu (betonová dlažba oproti asfaltovému betonu), tak tloušťkou a nosností podkladových vrstev (viz kapitolu B.1.4 zmíněné technické zprávy).
32. Z obecné formulace souhrnné technické zprávy přitom nelze s jistotou určit, že by právě slepý konec směřující k pozemkům žalobkyně byl považován za počátek možného

budoucího dopravního napojení na centrum obce. Lze spíše dovodit, že je jím myšleno severněji, nicméně stále „na východě území“ stavebního pozemku projektované zakončení asfaltobetonové komunikace o šířce 6 m, protože v případě slepého konce směrem k nemovitostem žalobkyně z betonové dlažby o šířce 2,5 m by se jednalo o trasu, jež by i z laického pohledu musela být v případě jejího využívání motorovými vozidly přebudována na vhodnější povrch s hlubším podložím a rozšířena. Lze též podotknout, že k případnému napojení sporné stavby na pozemní komunikaci na pozemku st. p. XAR by bylo třeba povolení silničního úřadu podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, které ale bylo vydáno pouze pro připojení od jihu. To znamená, že jakékoliv využívání cesty okolo nemovitostí žalobkyně by nemělo žádnou oporu v prvostupňovém rozhodnutí.

33. Nemožnost standardního využití tohoto slepého konce předurčuje i samo jeho umístění. Žalobkyně sama v námitkách uváděla, že má pozemky p. č. XAT a XAS oploceny. Sporné slepé zakončení přitom bude podle ověřené projektové dokumentace končit právě u hranice pozemku p. č. XAT, a tedy bude zakončeno žalobkyniným plotem.
34. Využití slepého zakončení směrem k nemovitostem žalobkyně navíc vylučuje poslední věta podmínky č. 21 prvostupňového rozhodnutí. Podle ní nesmí být vybudováním slepého konce vyvoláno zastavění pozemku st. XAR (tj. pozemku před rodinným domem žalobkyně). Soud uznává, že tato podmínka není sama o sobě právně vynutitelná (vykonatelná), nicméně v případě jakékoliv stavby vedoucí k realizaci plnohodnotného dopravního spojení přes pozemek st. XAR se jí bude moci žalobkyně v rámci svých námitek dovolat a příslušný úřad jí bude povinen dát při vyhodnocení námitek váhu odpovídající tomu, že se jedná o podmínku stanovenou pravomocným správním rozhodnutím závazným jak pro stavebníka, tak i pro vlastníky pozemků sousedících se spornou stavbou a jejich právní nástupce. Podmínka č. 21 bude v případě řízení, jež by umožňovala dodatečnou realizaci napojení přes pozemek st. p. XAR, představovat významný argument v rukou žalobkyně jakožto individuální ujištění ze strany příslušného správního orgánu zakládající její legitimní očekávání. Porušení s tím spojené právní jistoty žalobkyně by mohl ospravedlnit jen významný veřejný zájem nebo podstatná změna skutkové situace a i tak by bylo nutné při formulaci podmínek dopravního propojení přistupovat maximálně šetrně k ochraně jejích práv.
35. Soud tak dospívá k závěru, že byť na str. 8 a 9 není souhrnná technická zpráva formulována přesně, jeví se, že slepý konec vedoucí směrem k nemovitostem žalobkyně není tím slepým koncem, který je přípravou pro možné napojení na budoucí pozemní komunikaci směřující do centra obce Chářovice a který má být „*hlavním propojením pro pěší*“. Tuto dílčí nepřesnost však lze odstranit systematickým výkladem, a nejedná se tak o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
36. Na druhou stranu ale soud shledal nedůvodnou procesní obranu stavebníka, že není vůbec dána aktivní procesní žalobní legitimace žalobkyně. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, lze pro nynější případ analogicky dovodit, že se aktivní procesní žalobní legitimace odvíjí od myslitelného dotčení veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Tato podmínka přitom je v případě žalobkyně splněna, protože identifikace zamýšleného budoucího dopravního napojení a hlavního pěší propojení není zcela jednoznačná a může vyvolávat legitimní obavy na straně žalobkyně. Kromě toho též nelze přehlédnout, že sporné slepé zakončení do jisté míry (s odchylkou jen na několika závěrečných metrech) navazuje na existující polní cestu, která před domem žalobkyně plynule přechází ve vyasfaltovanou ulici. Při pohledu na ortofotomapu katastru

nemovitostí rovněž nelze bez dalšího tvrdit, že se jedná o námitku zcela vážní a spekulativní, a to zejména v kontextu jejího rozvinutí v textu odvolání. Ortofotomapa bezpečně dokládá, že polní cesta byla v době pořízení snímku pravidelně využívána vozidly, protože není zarostlá. I když přitom samotný slepý konec nakonec míří na plot žalobkyně, z pohledu běžné lidské zkušenosti nelze vyloučit, že samotná možnost sjezdu z areálové komunikace na tuto dlážděnou plochu, z níž (nedojde-li k významnějším terénním úpravám) bude odbočovat trasa již zaužívané polní cesty, by mohla ve skutečnosti bez dalšího vést k používání tohoto odbočení pro rychlejší cestu motorovými vozidly do centra obce Chářovice. Jeho výhodnější umístění oproti oficiálně schválené jižní příjezdové cestě k tomu přímo vybízí. Na tom nic nemění ani jiné vyznění dokumentace pro územní rozhodnutí, která ovšem podobou zamýšlené komunikační sítě takovému využívání přímo nebrání, ale přinejmenším zdánlivě mu vychází vstříc. Sporná stavba se tedy skutečně může svými vlivy (byť i nezamýšlenými) dotýkat nejbližšího okolí nemovitostí ve (spolu)vlastnictví žalobkyně.

37. Pro účely územního řízení nicméně nelze stavebnímu úřadu a žalovanému vytýkat, že by se s námitkou žalobkyně vypořádal zcela nedostatečně, když ji zohlednili právě v podmínce č. 21 prvostupňového rozhodnutí a na tu ve své argumentaci odkázali. Lze též rozumět tomu, že stavební úřad poté, co se projektem sporné stavby zabýval již několik let, nedocenil nejednoznačnost formulace v projektové dokumentaci a obavy z toho vyplývající na straně žalobkyně, která příslušné formulace automaticky vztáhla nikoliv na severovýchodní zakončení areálové komunikace, ale právě na sporný slepý konec mířící přímo k jejím pozemkům. Z formulací stavebního úřadu i žalovaného se jeví, že neměli sebemenších pochyb o tom, že se hovoří o zakončení v severovýchodním rohu pozemku p. č. XP, a proto patrně volili stručné a příkré formulace označující argumentaci žalobkyně za zcela nedůvodnou. Jakkoliv je vypořádání námítky žalobkyně v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů stručné, nezakládá v kontextu shora vyloženého obsahu projektové dokumentace jeho nezákonnost.
38. Soud ovšem dospívá k závěru, že byť žalobkyni nelze upřít aktivní procesní legitimaci pro podání žaloby a byť její žalobní argumentace není zcela nemístná, není důvodná. Z hlediska možnosti faktického užívání (resp. zneužívání) sporného slepého konce je totiž její argumentace vzhledem k možnostem řešení tohoto problému spíše předčasná, neboť zabránit obávanému využití této části sporné stavby lze spíše až opatřeními, jež budou předmětem řešení teprve ve stavebním řízení. Třebaže otázky vlivu stavby na pohodu bydlení jsou relevantním kritériem i v územním řízení, rozhodující parametry stavby mohou být v některých případech dány až konkrétním řešením (resp. jeho absencí) posuzovanými až ve stavebním řízení.
39. Podle § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.
40. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.
41. V této souvislosti žalobkyně argumentovala dotčením pohody bydlení. Soud přitom nemůže přisvědčit tvrzení stavebníka o bezpředmětnosti takové argumentace, neboť jak již vysvětlil

Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 45 A 59/2012-67, termín „kvalita prostředí“ podle § 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, kterým byl s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen pojem „pohoda bydlení“ podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, se od původní úpravy liší v zásadě jen tím, že umožňuje nově posouzení dostatečnosti odstupových vzdáleností (popř. doplňujících ochranných opatření) i mezi stavbami, z nichž ani jedna není stavbou určenou pro bydlení. I nadále je tak § 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území stavebnímu úřadu uložena povinnost hodnotit zcela komplexním způsobem veškeré parametry relevantní z hlediska užívání okolních staveb, jen se již toto hodnocení neomezuje čistě na hodnocení parametrů relevantních pro kvalitu bydlení. Pohoda bydlení je tedy po velké reformě veřejného stavebního práva z roku 2006 nadále chráněna coby „kvalita prostředí“, a to nejen v souvislosti s námitkami nepřijatelných sousedských imisí ve smyslu § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Související argumenty tedy jsou podle § 89 odst. 4 a § 114 stavebního zákona zcela legitimní námitkou dotčeného souseda, o níž si může stavební úřad učinit vlastní úsudek v mezích § 89 odst. 6 a posléze § 114 odst. 3 stavebního zákona.

42. Nedůvodnost souvisejících námitek žalobkyně ale soud spatřuje (vedle toho, že především mylně brojí proti přípravě budoucího spojení v jiné trase než kolem pozemků žalobkyně) v tom, že řešenou problematikou spadá až do stavebního řízení. Podrobnost rozhodování v územním řízení je dána přílohou č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz čl. II bod 1 vyhlášky č. 407/2017 Sb.; dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), která upravuje náležitosti rozsahu a obsahu dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. V dokumentaci pro územní rozhodnutí jsou řešeny především širší vztahy v území, a nikoliv stavebnětechnické detaily. Až v dokumentaci pro stavební řízení podle přílohy č. 5 vyhlášky č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2023 lze předpokládat návrh řešení znemožňujících faktické, dokumentací pro územní rozhodnutí nezamýšlené využívání slepého konce mířícího sice na oplocení žalobkyně, ale patrně umožňujícího cca ve své polovině sjezd motorových dopravních prostředků na polní cestu vedoucí kolem pozemků žalobkyně. Takovým řešením soud rozumí např. umístění sloupků či jiných technických zábran dovolujících pouze průchod pěších, anebo zcela znemožňujících využití slepého konce i k průchodu, pokud by se vzhledem k námitkám žalobkyně takové omezení jevilo jako nezbytné.
43. Ve stavebním řízení bude mít žalobkyně prostor nad rámec územního řízení požadovat konkrétnější stavební opatření, která znemožní využívání slepého konce (chodníku/parkoviště) mířícího směrem k jejím pozemkům pro průjezd vozidel, cyklistů nebo i chodců. Především v tomto řízení bude prostor pro odpovídající řešení občanskoprávních námitek žalobkyně upozorňujících na to, že bez dalších úprav navrhované řešení může reálně posílit faktické využívání existující polní cesty pro dopravní spojení stavebních pozemků, a v případě převahy oprávněných zájmů žalobkyně nad zájmy na vhodném dopravním napojení lokality též pro uložení vykonatelných podmínek navazujícího stavebního povolení znemožňujících či přiměřeně omezujících faktickou možnost dopravního využití pozemku st. p. XAR pro obsluhu areálu sporné stavby. Nyní ve vztahu k územnímu rozhodnutí ale nemůže soud hodnocení těchto námitek a důvodnost takového potenciálního požadavku hodnotit, neboť by tím předjímal činnost stavebního úřadu v budoucím stavebním řízení. V dané věci ostatně bude hrát roli i otázka, zda polní

cesta vedoucí kolem nemovitostí žalobkyně (a to případně i v její původní trase po pozemku p. č. XAS, jež je patrná na starších leteckých snímcích před rokem 2015) je či není veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Soudu nepřísluší v tuto chvíli otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace a na to navazující otázku možnosti jejího přehrazení řešit.

44. Žalobkyní vznesená otázka by tedy měla být řešena a rozhodnuta primárně ve stavebním řízení. Samotné územní řízení ještě sporný slepý konec k využití coby součásti dopravního spojení kolem domu žalobkyně nepředurčuje, resp. ve stavebním řízení lze očekávat, že i samotná faktická možnost takového využití bude případně v míře přiměřené oprávněným zájmům žalobkyně potlačena. Jakkoliv ovšem soud shledal námitku žalobkyně předčasnou a nedůvodnou, nejedná se přímo o námitku zneužívající právo, jak prosazuje stavebník, neboť úvaha žalobkyně sama o sobě zjevně bezpředmětná není, jelikož poukazuje na reálné souvislosti umísťované stavby a z toho plynoucí potenciální vlivy, a nikoliv jen na zcela hypotetickou možnost jejího užívání.
45. Soud se neztotožnil ani s obranou stavebníka, že otázku přílišného důrazu na název sporného stavebního záměru žalobkyně vznesla jako zcela novou námitku až v řízení před soudem. Nejedná se o zcela novou námitku, jelikož tímtež žalobkyně argumentovala již ve svém odvolání, a nadto se jedná jen o rozvinutí od počátku uplatňované námítky, že sporný stavební záměr vyvolá provoz motorových vozidel okolo nemovitostí žalobkyně (v případě využití areálu běžnou populací intenzivnějšího, než v případě seniorů). Ani tento dílčí žalobní bod však soud nepovažuje za důvodný, protože posuzovaný stavební záměr svými parametry opravdu odpovídá (např. omezenou velikostí a uspořádáním jednotlivých obytných jednotek, bezbariérovou podobou jednotlivých budov i celého areálu nebo přítomností budov pro občanské vybavení) svému názvu, a třebaže způsob využívání staveb bude dán až obsahem kolaudačního souhlasu nebo kolaudačního rozhodnutí dle § 119 a násl. stavebního zákona, závěry hodnocení vlivů záměru nejsou nepoužitelné ani v případě využití areálu k bydlení jinými skupinami obyvatel. Ani taková eventualita navíc nic nemění na tom, že sporná stavba počítá s budoucím napojením na centrum obce Chářovice v jiném místě než kolem pozemků žalobkyně. S ohledem na poslední větu podmínky č. 21 prvostupňového rozhodnutí navíc tak jako tak nelze u slepého zakončení směřujícího k pozemkům žalobkyně očekávat jeho využití pro účely dopravního spojení sporné stavby centrem obce Chářovice nad rámec pěšího spojení, a proto případné odchylky ve věkové skladbě budoucích obyvatel sporné stavby nemají na práva žalobkyně žádný podstatný vliv.
46. Žalobkyně se v žalobě především v jejím závěru rovněž dovolává nedostatečného zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu), nedostatečné ochrany veřejného zájmu a zájmů dotčených osob (§ 2 odst. 4 správního řádu), nezjištění okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu) a nepřihlédnutí stavebního úřadu ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu), nicméně k těmto poukazům na ustanovení správního řádu neuvádí nic konkrétního. Není přitom namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale nepřípustně by přebral funkci zástupce žalobkyně (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že z jiných konkrétně vznesených žalobních námitek porušení žalobkyní předestřených ustanovení správního řádu nijak nevyplývá.

Závěr a náklady řízení

47. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné, soud žalobu jako celek podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalovaný pak nemá v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení nárok, protože mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
49. Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) sice označila žalobu za spekulativní a požadovala náhradu nákladů řízení, nicméně soud se s takovým závěrem neztotožnil. Soud osobě zúčastněné na řízení neuložil v řízení žádné povinnosti a rovněž neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. proto soud osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu